

**d ů v o d ů:** Manžel žalobkyně R. v poslední době nepracoval, poněvadž žádnou trvalou práci nalézt nemohl. Pracoval a pracuje pouze přechodně a z toho výdělku přispívá na dítě, které má se žalobkyní, měsíčně 80 Kč, a na čtyři děti nemanželské, jež má se žalovanou. Z toho nelze tedy dovoditi, že by R. úmyslně zanedbával vyživovací povinnost ke své manželce, žalobkyni. Když však manžel žalobkyně neporušil svoji alimentární povinnost, pak tu není předpoklad pro ručení třetí osoby dle § 3 zák. čís. 4/31 sb. z. a n. Jestliže bydlí R. u žalované, je tu tím spíše umožněno, aby dostal svým značným povinnostem vůči pěti dětem, zvláště když vzhledem na kritické poměry pracovní výdělek jeho není trvalý.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání.

### **D ů v o d y:**

Nárok žalobní jest opřen o § 3 alim. zák. Nejde tedy o poddlužnickou žalobu podle § 2 cit. zák. Podmínkou nároku podle § 3 cit. zák. jest, že ten, kdo nemá zákonné povinnosti, podporuje poskytováním výživy nebo jiných prostředků jiného, tak že si nehledí výdělečné činnosti, uložené mu v § 1 cit. zák. Bylo zjištěno, že manžel žalobkyně Jaroslav R., když našel práci, pracoval a že, pokud nepracoval, stalo se to jenom z toho důvodu, že nemohl žádnou práci najíti, a že z tohoto důvodu nepracoval v poslední době. Z toho plyne, že dříve pracoval, a tím je tedy zjištěno, proč nepracoval po celou dobu, po kterou měl žalobkyni výživné platiti. Vychází-li se z tohoto skutkového zjištění, dojde se k právnímu úsudku, že žalovaná nepodporovala Jaroslava R. ve smyslu § 3 alim. zák. a že zde tedy schází tento předpoklad žalobního nároku.

### **Čís. 14798.**

**Třebas první soud nepojal do svého rozsudku doložku podle čl. IV odst. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n., byl odvolací soud oprávněn zkoumati, zda jde o spor pracovní, a rozřešil-li si tuto otázku kladně, byl oprávněn jednati podle předpisů o odvolacím řízení ve sporech pracovních.**

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, Rv I 2350/35.)

V žalobě na placení služebních požitků, podané po 1. lednu 1935 u okresního soudu ve V., dovolal se žalobce výslovně předpisu § 42 zák. o prac. soudech. **P r v ý s o u d** zamítnuv žalobu nepojal do rozsudku doložku podle čl. IV. čís. 2 zák. čís. 251/34 sb. z. a n. **O d v o l a c í s o u d** potvrdiv rozsudek prvního soudu nezmínil se v rozsudku, zda posuzuje spor jako spor pracovní, ale jednal a rozhodl v senátě složeném ze tří soudců z povolání, z nichž jeden předsedal, a ze dvou přísedících. Řízení před odvolacím soudem bylo provedeno podle předpisů § 33 zák. o prac. soudech.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání. V otázce, zda šlo o spor pracovní podle §§ 1, 2 a 42 zákona čís. 131/31 sb. z. a n. a zda odvolací soud byl řádně obsazen ve smyslu ustanovení čl. IV. odst. 2 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n., ježto spor byl zahájen již za účinnosti tohoto zákona (čl. VI. posl. věta), uvedl v

## d ů v o d e c h :

Žalobce uvedl v závěru žaloby, že příslušnost okresního soudu ve V. se opírá o § 42 zákona čís. 131/31 sb. z. a n. Ze spisů není zřejmé, že by se byla některá strana domáhala v průběhu rozepře toho, aby řízení bylo prováděno podle předpisů o řádném řízení podle civilního řádu soudního. Otázka, zda jde o spor pracovní podle §§ 1 a 2 zákona čís. 131/31 sb. z. a n., nebyla prvním soudem probírána ani řešena a rozsudek prvního soudu nebyl označen jako vydaný v řízení podle zákona o pracovních soudech, jak to jest předepsáno v čl. IV. odst. 2 zákona čís. 251/34 sb. z. a n. pro rozsudky vydané v pracovních sporech okresními soudy, které jednají na místo pracovních soudů podle § 42 zákona čís. 131/31 sb. z. a n. Ani v odvolání ani v odvolacím sdělení se strany vůbec neobíraly uvedenou otázkou. Odvolací soud se sice v rozsudku nezmínil o tom, zda posuzuje tento spor jako spor pracovní, ale jednal a rozhodoval v odvolání v senátě složeném ze tří soudců z povolání, z nichž jeden předsedal, a ze dvou přísedících. Z protokolu o ústním jednání odvolacím vyplývá také, že byla věc před odvolacím soudem projednána znovu ve smyslu § 33 zákona čís. 131/31 sb. z. a n., a také v hlavě rozsudku se odvolací soud označil jako »odvolací soud ve věcech pracovních«. Z toho jest dostatečně zřejmé, že odvolací soud, třeba se o tom výslovně nezmínil, zkoumal též otázku, zda jde o spor pracovní a že si ji rozřešil kladně, že právě proto jednal a rozhodoval v senátě sestaveném podle § 32 zákona o pracovních soudech, a to způsobem předepsaným v § 33 téhož zákona, a že tento senát uznal svou příslušnost pro jednání a rozhodování o odvolání vzneseném ve sporu pracovním. Tomu nevadila okolnost, že první soud nepojal do svého rozsudku doložku podle čl. IV. odst. 2 zákona čís. 251/34 sb. z. a n., neboť uvedené ustanovení zákona neobsahuje žádné sankce pro takový případ, a jeho patrným účelem jest, aby pracovní spory byly projednávány aspoň v podstatě podle předpisů zákona o pracovních soudech i tehdy, koná-li se řízení o nich u okresních soudů, příslušných podle § 42 zákona čís. 131/31 sb. z. a n., ovšem s vyloučením ustanovení o přísedících v řízení v první stolici. I podle názoru dovolacího soudu jde tu o spor ze služebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklý mezi žalobcem jako zaměstnancem a žalovanou obcí jako jeho zaměstnavatelkou, a to o spor o služební požitky (§§ 1 a 2 a) zákona čís. 131/31 sb. z. a n. — srov. rozhodnutí čís. 14234 sb. n. s.). Dovolatel sám zdůrazňuje v dovolání, že jde o spor pracovní. Dovolací soud dospěl proto k závěru, že odvolací soud byl řádně obsazen a že napadený rozsudek byl vynesен příslušným odvolacím soudem ve sporech pracovních.

## Čís. 14799.

**K § 163 obč. zák. Nemanželské dítě nemůže se platně vzdáti práva domáhati se zjištění nemanželského otcovství zploditelova.**

**Žaluje-li o uznání nemanželského otcovství osoba zletilá, musí prokázati právní zájem na bezodkladném zjištění tohoto právního poměru.**

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, R II 561/35.)